

Finse Sauna naar Opgrimbie

Een gaslantaarn uit de Antwerpse haven en een bank van de Belgische scouts

DE KONING BRACHT BEZOEK AAN OPGRIMBIE

Landde
op het vliegplein
te Genk-Zwartberg

Dinsdagnamiddag te 14 u. landde Z.M. de Koning vrij onverwacht op het vliegveld van de vliegclub van Genk. De Koning was vergezeld van Luit-Kolonel Pinon zijn privé-piloot en de h. Paelinck.

Na de landing bracht Zijne Majesteit een bezoek aan het koninklijk domein van Opgrimbie, waar hij tot omstreeks 5 u. verbleef.

Bij zijn vertrek werd de Koning uitgeleide gedaan door de h. Schepen Bijmens, voorzitter van de vliegclub en door de Kommissaris Ghysen.

Rond 17 u. 45 verliet het vliegtuig Zwartberg en keerde de Vorst terug naar Brussel.

ZONDAG 8 JULI 1962 KONING BOUDEWIJN BRACHT KORT BEZOEK AAN DOMCIN TE OPGRIMBIE

Zaterdag kwam Koning Boude-
wijn opnieuw met zijn privaat
vliegtuig aan op het gemeente-
lijk vliegveld van Zwartberg-Genk,
om zich even naar zijn domein
te Opgrimbie te begeven.

De Vorst landde er te 11 u.
vergezeld van Professor Paelinck
en zijn piloot Kolonel Binon en
werd er begroet door Schepenen
Bijmens van Genk, voorzitter van
de «Limburgse Vleugels» en
Kommandant Torfs van de Rijks-
wacht.

Met de wagen van Burgemees-
ter Bijmens van Genk begaf de
Koning zich naar Opgrimbie. Het
bezoek nam niet veel tijd in be-
slag, want reeds te 12,40 h was
men terug te Zwartberg, waar het
vliegtuig opnieuw vertrok in de
richting van Brussel.

Men herinnert zich, dat de Koning in december 1959 — dus ongeveer een jaar geleden — te Opgrimbie een domein aankocht, met uitgestrekte heidevlakten, bossen en vijvers.

Men vertelde toen, dat de Koning zich op die plaats een rustig landhuis wilde bouwen en zich tevens een reserve aan wild verzekeren.

Het was trouwens even gewoon, dat de Koning te Opgrimbie een domein zou kopen als om het even waar in België. De omgeving is er heerlijk en men zal weinig hoekjes in ons land aantreffen die mooier kunnen zijn.

Maar nu, een jaar later, vraagt men zich af welk voorgevoel onze vorst er toe kan aangezet hebben precies deze plaats uit te kiezen, vooral als men weet, dat Opgrimbie in Kempen en Maasvallei bekend staat als «Klein Spanje».

Men zou zo dadelijk gaan geloven, dat onze nieuwe Koningin zich onmiddellijk thuis zal voelen in dat «kleine vaderland».

En toch lijkt «Klein Spanje» met zijn vijvers, bossen en heide geenszins op het zonnige geboorteland van koningin Fabiola.

Vanwaar dan die naam Klein Spanje? Dat is een hele geschiedenis...

Wederom koninklijk bezoek te Opgrimbie

Mochten er inwoners zijn in Opgrimbie die eveneens foto's gemaakt hebben van ons overleden vorstenpaar tijdens een bezoek aan Opgrimbie dan hadden wij deze foto's graag op 1 van onze scandagen ingescand.

Op de eerste maandag van de maand in ons gemeenschapscentrum gelegen aan de Hoekstraat 1 te Opgrimbie.

Hare Majesteit Koningin Fabiola
Sa Majesté la Reine Fabiola
Ihre Majestät Königin Fabiola
1928 - 2014

Haleis te Brussel

Hunne Majesteiten de Koning en de Koningin danken U van harte voor de blijken van medeleven die U hen betuigd heeft naar aanleiding van het overlijden van Hare Majesteit Koningin Fabiola.

De Koning en de Koningin waren diep getroffen door uw blijken van steun en sympathie.

Januari 2015

DOOD

Een rustige herfstavond in 1984. Boudewijn en Fabiola keken gezellig naar een documentaire op de RTBf. Mensapen in de Rwandese jungle bewogen over het scherm. Meer bepaald chimpansees. Plots schoot hare majesteit in een lach en zei; 'Et bien Baudouin, de ene chimpansee is duidelijk de andere niet.'

Doña Fabiola Fernanda Maria-de-las-Victorias Antonia Adelaida de Mora y Aragón stierf dus op 5 december van het afgelopen jaar. Eens de tachtig voorbij en zelfs een koningin ziet haar kansen om het tijdelijke met het eeuwige te verwisselen stijgen als de opwarming van het klimaat.

Rechtuit gezegd wat mij betreft: dat vertrek kwam niks te vroeg. Ik was geen fan. Mocht ik een medewerker van Charly Hebdo zijn, een paar cartoons van mijn hand hadden voor meer dan gewone opschudding gezorgd. Onze Grimbedenaren die haar bij leven de hemel in prezen, zouden misschien niet afkomen met wolfijzers en schietgeweren, maar toch minstens met rotte eieren of tomaten in een staat van verregaande ontbinding.

Maar goed, wat wilde de kwestie? Met medegebruik van de strikt persoonlijke telefoon belde ik de voorzitter van *'t Oude Grimbiaca*. Het betrof een onderwerp dat hier verder niet ter zake doet en dat deksel blijft dus op de pot. Aan het einde van onze babbel kwam dit nummer van het inmiddels in Grimbede wereldberoemde tijdschrift ter sprake. Dat zou volledig gewijd zijn aan de overleden koningin. Of er daaromtrent een stukje te schrijven viel? Een vraag als een andere. Oké, zei ik, en dacht niet eens 'oei'.

Natuurlijk had een deel van de mensen in ons dorp iets met haar. Een koningspaar in je achtertuin: het is niet zomaar iets. Aan die adoratie heb ik mij niet begeven. Geholpen door de vooruitgang van de levensjaren en na het horen van diverse winden, of het lezen van journalistieke studies, was de conclusie: neen, aan mijn chauffage zal zij zich nooit hoeven komen te verwarmen. Mijn republikeinse denkrichting koerste over de decennia een geheel andere richting uit.

Als ik voor een activiteit buiten onze bronsgroene provincie moest zijn en in Antwerpen, Oost-Vlaanderen of tegen een Bruggeling moest uitleggen waar precies mijn thuisbasis terug te vinden is, had ik sedert een aantal jaren steeds de uitleg omtrent een koninklijk nonnenklooster om mee uit te pakken. Zo ben ik dan ook wel. Veel was er dan helder en klaar.

Een man die ik aldus had leren kennen als lid van een schrijverscollectief in het fantastische stadje aan de Dender vertelde mij daar tijdens een avondlijk diner volgende situatie. Luc, gepensioneerd geschiedenisleraar in de Ros Beiaardstede had zich voorgenomen per fiets naar Santiago de Compostella te trekken. Hij volgde het voorziene parcours, pedaleerde langsheen stappende bedevaarders, trof hier of daar op het traject nog een andere fietser met hetzelfde doel. Het hielp de verplaatsing op een prettige manier vooruit. De aspergesoep hadden we inmiddels binnen gelepeld. De spraakzame tafelgenoot vertelde verder.

Ergens in Bretagne werd het avond. Er moest een slaapplek gevonden worden. Een inwoner van een dorpje waar geen Franse president ooit geweest was, legde uit dat Luc nog een kleine tien kilometer voor de boeg had. Hier een keer naar links, daar een keer naar rechts. Op een bepaald punt zou er iets als een soort oud klooster opduiken. Daar moest onze voormalige leerkracht wezen. Door Ivo van de denderende taverne Mont Blanc werd ons als voorgerecht een bordje salade met rode biet en geitenkaas voorgezet. Luc kwam aan een hoge gesloten houten poort te staan. Hij diende een koperen bel te laten klepperen. Even later ging er een kleinere zijdeur open, en na vraag en antwoord was er eten en een kamertje beschikbaar. Veel meer uitleg kwam er niet van de man in een witte outfit. De matras werd even getest. Dat kon beter. Wat het eten betrof: dat was ook al niet veel soeps. Een te klein stuk vlees werd hem gebracht. Zelf te bakken in een waterige braadboter. Bedoeling was eveneens dat Luc z'n aardappelen zelf schilde en kookte. Eens in het keukentje bleek dat drie kwart van die piepers zo glazig waren dat de appetijt per secondewijzer verminderde. Oké, er werd gegeten en gedacht. Hier morgenvroeg maar zo snel mogelijk de deur uit, was het directe voornemen. Zelf zaten we intussen aan de everzwijnkoteletjes met boschampignons, stukjes pompoen, koolrabi en spruitjes.

Het gebouw had inderdaad iets van een klooster. Een kleine rondgang leerde onze man dat het er eigenlijk een schrale bedoening was. Enkel in een gang hingen er een aantal foto's van vroegere prelaten aan de wit gekalkte muren. Een aparte plek was er voor de opperprelaat. Maar dan gingen de ogen van onze Dendermondenaar pas goed open. Iets verder hing er een foto van een dame, de enige in het gebouw, in het wit. Een halve Meter naast de opperprelaat trof Luc zowaar het portret van Fabiola.

Meer te weten komen daarover leek hem de moeite waard. Aan de man die eerder op de avond zo goed geweest was hem z'n kamer te wijzen legde hij uit dat het 'zijn' koningin was die daar aan de muur hing. De Belgische vorstin in een onooglijk dorpje, ergens in Bretagne: een op z'n minst eigenaardig gegeven. Hoe zat dat?

De medewerker vertelde dat dit vroeger een klooster was dat nu bewoond werd door mensen van Opus Dei. In een adem zei de man dat Fabiola hier met onregelmatige regelmaat op bezoek gekomen was en zelfs voor een zekere sponsoring zorgde. 'Met mijn geld,' benadrukte mijn kennis tussen twee lepels van zijn tiramisu in de taverne aan de Dender.

Kijk, zelfs ik kan niet geloven dat hare majesteit daarheen reisde om zich met de karwats op haar strikt persoonlijke rug te kloppen om alzo aan zelfkastijding te doen. Ik gooi het er maar even tussen, but you'll never know. Eind jaren negentig kwam ik er ook achter dat het tussen Fabiola en haar schoonzus, dolce Paola, niet echt boterde. Oké, het komt voor in de beste families, het is des mensen, het is van alle tijden. Maar de minachting van de ene en de judasserijen van de andere: het was heftig.

Ook begin 2014 blijkt Fabiola nog onrust te stoken aan het hof. De weduwe van Baudouin zorgt andermaal voor een haar in de boter. Ze had er genoeg, d'r kon er een af. Het erevoorzitterschap van de Koningin Elisabethwedstrijd zou ze overdragen aan Mathilde. Een doorn in het oog van Paola die zelf al lang aasde op deze titel maar aldus langs de vijver viste. En bij dat alles denk ik dan altijd: en toch moeten die altijd op de eerste rijen in de kerk zitten.

Maar goed, met Albert II kon Fabiola het dan weer stukken beter vinden. Als slot van dit stuk dient bijvoorbeeld vermeld te worden dat haar schoonbroer haar een keer een arm aanbood tijdens een winterse ochtendwandeling. Het had goed gevroren en dat deed onze vorige koning de uitspraak te berde brengen: 'Voorzichtig..., kalmpjes aan maar..., we hebben al uitschuijvers genoeg gemaakt.

© Jean Dexters

Iedereen die het boek Maasmechelse dorpen tijdens WO1 het dagelijks leven alsnog wil kopen kan deze kopen bij

PEDAJ dagbladhandel Daalbroekstraat 3 b3 in Opgrimbie
Namens het bestuur.

`Opgrimby plechtig`.

26 april 2015

In samenwerking met:
Dienst Erfgoed Maasmechelen

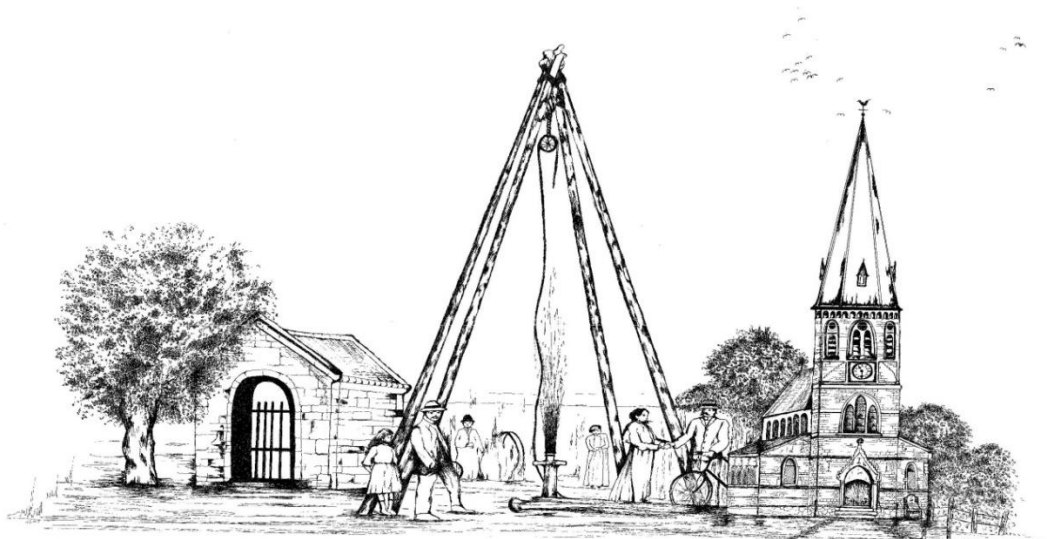
Deze activiteit focust op cultureel-erfgoedzorg. Op deze tentoonstelling worden getoond: foto's van de oude (soms reeds overleden) communicanten, bijhorende communieprenten, attributen. Tevens worden priesterkledij en kledij gedragen door onze misdienaren gepresenteerd die nooit van te voren op een tentoonstelling gestaan hebben. Een uniek aanbod voor onze inwoners. Inwoners van Opgrimbe en afstammelingen van mensen uit Opgrimbe krijgen de kans tijdens de tentoonstelling dit materiaal te bezichtigen,

't oude grimbiaca
tentoonstelling over

Datum: zondag 26 april 2015
Tijd: 10:00 tot 18:00

Opgrimby plechtig

Ontdek de religieuze erfenis van Opgrimbie! Historische eerste en plechtige communiefoto's worden gepresenteerd samen met attributen die voor nieuwe generaties niet altijd meer herkenbaar zijn. Tegelijkertijd wordt de oorspronkelijke priester- en misdienaarkledij die op de foto's te zien is voor het eerst getoond. Een uniek beeld van een eeuw parochiegeschiedenis in Opgrimby is het resultaat.

Inkom: GRATIS

Lokatie : Wijkcentrum Opgrimbie
Hoekstraat 1
3630 Maasmechelen

MIJN
ERF
GOED

Programma

- ◆ Opening tentoonstelling om 10:00 h.
- ◆ Afsluiten tentoonstelling om 18:00

Heemkundige kring
't oude grimbiaca
Schoolstraat 17

Contactpersoon: Dubois Carlo 089-762968
niet op de openbare weg werpen a.u.b.

V.u Dubois Carlo Engelstraat 7 3630 Maasmechelen